

Arrest

nr. 223 407 van 28 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LECOMPTE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster vraagt op 15 februari 2016 de afgifte van een Schengenvisum (type C, kort verblijf), om commerciële redenen. Het gevraagde visum wordt op 14 maart 2016 toegestaan.

1.2. Verzoekster vraagt op 15 november 2016 opnieuw de afgifte van een Schengenvisumvisum (type C, kort verblijf), om commerciële redenen. Het gevraagde visum wordt op 24 november 2016 geweigerd.

1.3. Verzoekster betreedt op 8 november 2018 het Schengengrondgebied. Zij is in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een door de Franse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum, geldig voor één binnenkomst en voor een verblijfsduur van 15 dagen.

1.4. Op 9 november 2018 meldt verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de stad Brugge. Zij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarin wordt vermeld dat het verblijf haar is toegelaten tot 22 november 2018.

1.5. Verzoekster en de heer S.M., van Belgische nationaliteit, leggen op 10 januari 2019 bij de stad Brugge een verklaring van wettelijke samenwoning af. De registratie hiervan in de registers wordt uitgesteld, hangende het zogenaamde onderzoek naar schijnwettelijke samenwoning.

1.6. Op 12 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 19 februari 2019 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [G.,S.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Iran*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x)2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 15 dagen dagen vanaf 08/11/2018 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene hier verblijft bij haar Belgische partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het billijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat er op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partij en deze van haar partner in het licht van artikel 8 van het EVRM.

[...]

In de bestreden beslissing staat vermeld:

[...]

De bestreden beslissing maakt zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Verzoekende partij heeft een duurzame relatie met de Belgische heer [M.], met wie ze een verklaring tot samenwonen heeft gedaan.

Verwerende partij had in de bestreden beslissing de plicht om een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partij, in het licht van artikel 8 E.V.R.M., naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.

De plicht om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in het privé – en gezinsleven van een vreemdeling die banden heeft in België. Dit is duidelijk het geval bij de verzoekende partij. Immers, de verzoekende partij heeft sedert geruime tijd een relatie met de Belgische heer [M.]. Het is duidelijk dat enkel op ons grondgebied een waar gezinsleven kan plaatsvinden.

Bijgevolg maakt de bestreden beslissing dd. 12 februari 2019 (kennisgeving 19 februari 2019) zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M.

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd o.a. genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Gelet op het feit dat hogere rechtsnormen overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet onverminderd gelden, neemt het feit dat de verwerende partij in bepaalde gevallen een gebonden bevoegdheid heeft niet weg dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot verwijdering op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in strijd kunnen zijn met deze hogere rechtsnormen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Waar artikel 7 Vw. stelt dat de hogere rechtsnormen te allen tijde gelden, stelt art. 74/13 Vw. bovendien dat bij een verwijderingsmaatregel te allen tijde dient rekening gehouden te worden met de medische toestand van partijen, het belang van het kind en het gezins- en familieleven.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk:

“Waar de verwerende partij voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde

omstandigheden en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat specifiek gemotiveerd moet worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, stelt de Raad vast dat dit betoog strijdig is met deze bepaling. De verwijderingsbeslissing moet immers worden genomen door rekening te houden met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door bovenvermeld betoog legt de verwerende partij evenwel een verplichting – die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust – bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoekers kind en haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.” (RvV, 17 december 2014, nr. 135 296)

Verwerende partij past artikel 74/13 Vw. slechts partieel toe, aangezien er geen enkele rekening gehouden wordt met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij en van haar partner de heer [M.].

De verwerende partij had, zoals hierboven reeds aangehaald, in de bestreden beslissing de plicht om een grondige analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partij, in licht van artikel 8 E.V.R.M., naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt. Deze analyse werd niet correct uitgevoerd.

Art. 8 EVRM garandeert als hogere rechtsnorm de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31).

Het gezinsleven van verzoekende partij werd, in zoverre hierop werd ingegaan in de bestreden beslissing, bovendien slechts van één kant belicht. Verzoeker is namelijk niet de enige persoon die door de bestreden beslissing wordt geraakt. Ook al werd deze beslissing enkel aan verzoeker zelf geadresseerd, toch wordt ook het gezinsleven van haar partner rechtstreeks aangetast door de bestreden beslissing. Dit wordt hieronder verder toegelicht.

[...]

In de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met de speciale situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Verzoekende partij is namelijk reeds meerdere jaren de partner van de heer [M.], die een Belgisch staatsburger is (stuk 2).

Huidig bevel werd immers afgegeven, nadat verzoekende partij en de heer [M.] de nodige stappen hebben gezet om een verklaring tot wettelijke samenwoning te doen.

Momenteel is de procedure tot wettelijke samenwoning nog lopende.

Verzoekende partij en de heer [M.] twijfelen er niet aan dat het onderzoek positief zal worden afgerond. Ze hebben meer dan 4 jaar een duurzame relatie, wat ze kunnen aantonen met hun telefonische gespreksgeschiedenis die teruggaat tot juli 2015 (stuk 5, stuk 6) en met verschillende vliegtuigtickets waarmee verzoekende partij geregeld naar België is gekomen (stuk 7). Ook leggen ze een cd-rom voor met heel wat foto's van hun twee (stuk 10).

Verzoekende partij is sinds 8 november 2018 in België. Dit bezoek was met de intentie om een verklaring tot samenwoning te doen. Het is bewezen dat verzoekende partij een feitelijk gezinsleven heeft met de heer [M.]. Dit familieleven is beschermd onder artikel 8 EVRM.

Indien verzoekende partij het land dient te verlaten vormt dit niet alleen een schending van haar recht op een gezinsleven. De heer [M.] zal eveneens voor onbepaalde tijd aan zijn partner onttrokken worden.

Voor hem is het bovendien absoluut onmogelijk om verzoekende partij te volgen naar Iran, aangezien de heer [M.] Belgisch staatsburger is en in België tewerkgesteld is.

Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen naar de rechtstreekse gevolgen van deze verwijdering en dit op basis van alle elementen waarvan verwacht kan worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624).

De gebruikte motivering gaat voorbij aan gevestigde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit duidelijk volgt dat de huidige bestreden beslissing een ontoelaatbare inbreuk vormt op artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker.

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens³ heeft een aantal criteria geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het treffen van een billijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif/Üner criteria⁴.

Wat betreft de notie familieleden, houdt dit in dat er een voldoende nauwe band aanwezig dient te zijn tussen de leden van de familie⁵:

« La notion de vie familiale ne se limite plus aujourd'hui à la seule institution d'une famille en tant que cellule organisée et protégée par le droit : elle couvre au contraire de nombreux domaines tels que l'autorité parentale, les droits des enfants naturels et adultérins, les mesures de placement des enfants, la transsexualité, l'homosexualité, l'établissement des liens de filiation...

Vrije vertaling : de notie van het familieleden limiteert zich op heden niet meer enkel tot het instituut van de familie in de zin van een cel georganiseerd en beschermd door het recht : integendeel, zij dekt vele domeinen zoals het ouderlijk gezag, de rechten van de natuurlijke en overspelige kinderen, de maatregelen van geplaatste kinderen, de transsexualiteit, homoseksualiteit en het vaststellen van de afstammingsband...»

(N. GALLUS, Rev. dr. U.L.B. 2/2005, « Les relations parentales et la jurisprudence récente de la Cour européenne des droits de l'homme »-, p. 14).

Het EHRM oordeelde dat er moet onderzocht worden of er een verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit dient verder te geschieden aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge⁶.

Deze belangenafweging dient in dit dossier op een uiterst grondige manier te gebeuren, aangezien het hier niet louter de rechten betreft van een persoon die voor de eerste keer toegang vraagt tot het grondgebied, maar ook om de rechten van twee personen, waaronder een pasgeboren kind, dat de Belgische nationaliteit heeft.

Inmengingen kunnen in dit geval enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden, het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoeker (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Het recht op een privéleven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privéleven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privéleven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Bovendien haalt verwerende partij aan dat het in casu slechts om een tijdelijke verwijdering gaat, waardoor artikel 8 EVRM niet geschonden wordt. Er is echter geen enkele zekerheid over de duur van de verwijdering. Bijgevolg weet verzoekende partij niet hoe lang zij van haar partner gescheiden zal zijn. Het staat dus vast dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is bijgevolg disproportioneel aan het beoogde doel.

[...]

Samenvattend moet gesteld worden dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt.

Het recht op gezinsleven van zowel verzoekende partij, als haar partner wordt aangetast door de bestreden beslissing. Bovendien zijn de feitelijke overwegingen die vermeld zijn allerm minst afdoende. Het privé- en gezinsleven wordt door verwerende partij niet in beschouwing genomen. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing manifest de op de verwerende partij rustende formele en materiële motiveringsverplichting.

Het bevel het grondgebied te verlaten dd. 12 februari 2019 (kennisgeving 19 februari 2019) bevat meerdere lacunes. De bestreden beslissing dient bijgevolg geschorst en vernietigd te worden.”

2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster betoogt dat zij een duurzame relatie heeft met een Belgische man en wijst op een afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning. Zij stelt dat dit gezinsleven, waarvan het bestuur kennis had, niet in rekening is gebracht.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening hield met het gegeven dat verzoekster een Belgische partner heeft en met hun afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning. Verweerder aanvaardt in zijn beslissing het beschermenswaardig karakter van het ingeroepen gezinsleven, minstens trekt hij dit niet in twijfel, nu hij nagaat of een verwijderingsmaatregel al dan niet proportioneel is gelet op het ingeroepen gezinsleven. Verzoekster houdt ten onrechte voor als zou haar gezinsleven niet in rekening zijn gebracht.

In zoverre verzoekster in de bespreking van haar middel nog melding maakt van een pasgeboren kind met de Belgische nationaliteit, gaat de Raad ervan uit dat dit een materiële vergissing betreft. De voorliggende stukken wijzen er immers niet op dat verzoekster de ouder zou zijn van een kind met de Belgische nationaliteit.

De vraag rijst vervolgens of een zorgvuldige en redelijke belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van het ingeroepen gezinsleven met de Belgische partner.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van verzoekster deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt, en niet deze van een vreemdeling die een voortgezet verblijf wordt geweigerd.

Verzoekster wijst op de criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft ontwikkeld in de arresten *Boultif* en *Üner* van 2 augustus 2001 en 18 oktober 2006 voor het doorvoeren van een evenwichtige belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat verzoekster evenwel niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat haar situatie dezelfde is als deze die voorlag in de door haar aangehaalde rechtspraak van het EHRM. In deze rechtspraak van het EHRM betrof het zo gevallen van in een welbepaalde staat gevestigde vreemdelingen, al dan niet sinds de kindertijd. De situatie van verzoekster daarentegen, is deze van een vreemdeling die nog maar recent in België verblijft en die enkel was gerechtigd om gedurende korte tijd (15 dagen) op het Schengengrondgebied te verblijven. Het betrof dus slechts een precair verblijf. Het betreft duidelijk van elkaar te onderscheiden situaties, waardoor niet blijkt dat verzoekster zonder meer kan stellen dat de in voormelde rechtspraak aangehaalde criteria als dusdanig ook van toepassing zijn in haar situatie (zie EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105: “*As the factual and legal situation of a settled migrant and that of an alien seeking admission to a host country [...] are not the same, the criteria developed in the Court’s case-law for assessing whether a withdrawal of a residence permit of a settled migrant is compatible with Article 8 cannot be transposed automatically to the situation of the applicant.*”).

In de situatie van verzoekster is er, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt, geen inmenging in enig privé- of gezins- en familieleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de bestreden beslissing wordt geduid dat het gegeven dat verzoekster samen met een Belgische man een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde niet automatisch recht geeft op verblijf. Verweerder oordeelt dat de terugkeer naar het herkomstland om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij wijst op vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit deze voorziene motivering blijkt dat een zekere belangenafweging werd doorgevoerd in het kader van het ingeroepen gezinsleven en artikel 8 van het EVRM. Verweerder is van oordeel dat in de huidige

omstandigheden de scheiding slechts tijdelijk is, met name om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, en een dergelijke scheiding in casu niet disproportioneel is.

Er dient te worden nagegaan of verweerder bij deze belangenafweging alle relevante elementen in rekening heeft gebracht en hierbij op zorgvuldige en redelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Het komt verzoekster hierbij toe concrete elementen aan te reiken indien zij de mening is toegedaan dat de doorgevoerde belangenafweging niet deugdelijk was. Zij kan er zich niet zonder meer toe beperken te stellen dat de gemaakte afweging onvoldoende was of er geen grondig afweging heeft plaatsgevonden.

Verzoekster weerlegt het gegeven niet dat de bestreden beslissing haar enkel oplegt om tijdelijk het grondgebied te verlaten, totdat zij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Zij maakt niet aannemelijk dat zij vanuit haar herkomstland geen visum kan vragen en verkrijgen om in België wettelijk samen te wonen met en te verblijven bij haar Belgische partner. Zij beperkt er zich toe te stellen dat de duur van de scheiding onbepaald is en zij geen zekerheid heeft over de duur van de verwijdering, zonder evenwel aannemelijk te maken dat de behandeling van dergelijke visumaanvragen onredelijk lang zou duren of concrete argumenten aan te voeren waarom een scheiding niet slechts tijdelijk zou zijn.

Verzoekster geeft zelf ook aan dat zij in werkelijkheid reeds meer dan vier jaar een relatie heeft met haar Belgische partner, waarbij de relatie grotendeels op afstand werd beleefd. Dit blijkt de relatie niet in het gedrang te hebben gebracht.

Er blijkt ook niet dat verzoekster op enig ogenblik was gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied, zodat evenmin blijkt dat zij of haar partner erop mochten vertrouwen dat zij hun gezinsleven zonder meer verder in België mochten uitbouwen. Verzoekster wijst er thans op dat zij reeds meerdere jaren een relatie heeft met haar Belgische partner en haar komst naar België in november 2018 verband hield met haar intentie om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen met haar partner. De stukken van het administratief dossier leren evenwel dat verzoekster in 2016 tot tweemaal toe een Schengenvisum (type C, kort verblijf) vroeg om commerciële redenen. Hierbij werd geen gewag gemaakt van een relatie met een Belgische onderdaan. Verzoekster betrad vervolgens op 8 november 2018 het Schengengrondgebied met een door de Franse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum. Op basis van de voorliggende stukken blijkt dus niet dat verzoekster de bevoegde Belgische autoriteiten voorafgaand aan de komst naar België in november 2018 in kennis stelde van haar intentie om hier een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan af te leggen of dat zij de toelating van de Belgische autoriteiten vroeg om hier te mogen verblijven zodat zij samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning kon afleggen. De beide partners dienden er zich in deze omstandigheden van bewust te zijn dat de uitbouw van het gezinsleven in België, in navolging van de verblijfssituatie van de verzoekende partij, precair was. In deze omstandigheden aanvaardt het EHRM enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze worden door verzoekster niet aangetoond.

In zoverre wordt aangevoerd dat de partner de Belgische nationaliteit heeft en hij werkt in België, en dus in de onmogelijkheid is om verzoekster te volgen naar haar land van herkomst, merkt de Raad op dat verweerder in de bestreden beslissing geenszins stelt dat de partner zich dan maar samen met verzoekster moet vestigen in Iran of elders. Er wordt enkel gesteld dat verzoekster tijdelijk het grondgebied moet verlaten, voor de tijd om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Verzoekster brengt geen concrete argumenten naar voor die erop kunnen wijzen dat een dergelijke tijdelijke scheiding in casu problematisch zou zijn of niet in redelijkheid van de betrokkenen zou kunnen worden verwacht.

Daarenboven merkt de Raad op dat het gegeven dat de partner Belg is, deze op zich nog niet verhindert om samen met verzoekster buiten België te verblijven. Verzoekster betoogt verder dat haar partner werkt in België, maar brengt hiervan geen begin van bewijs naar voor. Verzoekster legt verder zelf vliegtuigtickets naar of van Iran op naam van haar partner voor, zodat minstens niet het bewijs voorligt dat de partner – al was het maar tijdens vakantieperiodes – verzoekster niet kan bezoeken in haar herkomstland. Verzoekster blijft in gebreke concrete hinderpalen naar voor te brengen die de partner, tijdelijk dan wel voor langere duur, verhinderen samen met haar te verblijven in Iran of elders waar zij kunnen verblijven.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig concreet gegeven inzake het gezinsleven van haarzelf en haar partner ten onrechte niet in de belangenafweging is betrokken. Zij toont met haar betoog niet aan

dat de gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk of disproportioneel is in het licht van haar gezins- en persoonlijke belangen.

Met betrekking tot enig privéleven van verzoekster dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden geen concrete elementen naar voor gebracht. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij, los van haar gezinsleven, duurzame banden met dit land heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

De Raad besluit dan ook dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten te respecteren, het privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt reeds dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het ingeroepen gezinsleven in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze.

Verzoekster toont verder niet aan kinderen te hebben, of gezondheidsproblemen.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

2.2.3. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

Verzoekster betwist niet dat zij slechts recht had op een verblijf van 15 dagen vanaf 8 november 2018, dit is de datum van binnenkomst op het Schengengrondgebied, en dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing langer in België verbleef dan de door haar visum toegelaten verblijfsduur. Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt verder reeds dat niet blijkt dat verzoekster aannemelijk maakt dat een bevel om het grondgebied te verlaten in haar situatie in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. In deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing is genomen in strijd met de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr.

110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk ook gemotiveerd waarom het door haar ingeroepen gezinsleven met haar Belgische partner het nemen van een verwijderingsmaatregel niet in de weg staat en waarom een schending van artikel 8 van het EVRM hierbij niet aan de orde is. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat de voorziene motivering niet kon volstaan. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.5 Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Er blijkt niet dat enige relevante omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad evenmin toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, zodat evenmin kan worden besloten dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.6. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

2.2.7. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS